

passende osv., men det er derimod jo paa at bedømme, om Mandens Forhold har været et saadant, at det vækker den Agtelse og Tillid, som udfordres for, at han kan forblive i Embedet, og dette er, synes det mig, en Ting, som det slet ikke kan være umuligt for en Domstol at bedømme. I alle Tilfælde ere de Forhold, hvormed der herved bliver Spørgsmaal, da af den Slags Ting, hvorpaa Domstolene ikke kunne undgaae at komme ind ved mange andre Leiligheder. Vi maae huske paa, at vi ogsaa have Straffebestemmelser for Embedsmændene. Vi have et Capitel i Straffelovbogen, der handler om Embedsforbrydelser og Embedsforseelser og, naar Regjeringen eller Andre anlægge Sager imod Embedsmænd for Embedsforseelser, saa skulle Domstolene jo afgjøre disse. Men det er netop ganske lignende Spørgsmaal, som Domstolene saa maae komme ind paa. Bestemmelserne om, hvad der udgjør Embedsforseelser og hvad ikke, ere nemlig ikke og kunne ikke efter deres Natur være aldeles bestemte, og de maae være affattede i mere almindelige Udtryk. Jeg skal saaledes nævne nogle Exempler herpaa fra et Par Paragraffer i Straffeloven, hvorved de Herrer ville mindes om, at vi her ere inde paa et Gebeet, hvor vi virkelig ogsaa i andre Tilfælde i høi Grad maae tillade Domstolene at skønne. Det hedder saaledes i Straffelovens § 143: „Forsømmelse eller Skjodesløshed i Embedsførelse, hvorfor Straf ei særskilt i Lovgivningen er fastsat, straffes ligeledes, naar Nogen oftere deri gjør sig skyldig, eller naar grov Forsømmelse eller Skjodesløshed er udviist, med Bøder, simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.“ Jeg skal i Forbigaaende kun bemærke, at det heraf sees, at Udtrykket „grov Forsømmelse“ dog forekommer i Straffeloven (Fischer: Nei); jo, det findes i den 2den Paragraf af den nu citerede Paragraph, hvor der som sagt staaer: eller naar grov Forsømmelse eller Skjodesløshed er udviist o. s. v.; det kan der ikke være nogen Tvivl om. Grov Forsømmelse er netop en af de Ting, der nævnes her, og hvis Tilstedeværelse eller Ikke-Tilstedeværelse Domstolene altsaa i en anden Forbindelse maae afgjøre. Udtrykkene ere fremdeles tem-

melig ubestemte, naar det i Straffelovens § 141 hedder: „Misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til egen Fordeel eller til at foretage Noget, hvorved Privates eller det Offentliges Rettigheder krænkes, straffes han“ o. s. v., ligesom ogsaa i Straffelovens § 142, hvorved alle Tilfælde, i hvilke en Embedsmand tiltales for at have fortsættelig undladt at opfylde, hvad der er ham lovlig befalet, drages ind under Domstolene. Jeg troer som sagt ikke, at der er nogen saadan væsentlig Forskjel som anført mellem den her foreliggende Slags Tilfælde og den hele Kreds af Spørgsmaal, som Domstolene saaledes i andre Relationer kunne komme til at bedømme. Jeg skal, som allerede ovenfor antydet, gjerne indrømme, at der i mange Tilfælde kan være noget Stødende i, at Embedsforseelser drages ind for de almindelige Domstole, og navnlig skal jeg indrømme, at der kan være noget Stødende i, naar en høiere Embedsmand skal sættes under Tiltale, at Sager saa skal begynde for en Underdomstol paa Landet, som jo kun bestaaer af en enkelt Mand, der maaffee tidligere har været den Tiltaltes Underordnede i mange Forhold. Men dertil er der kun det at sige, at det nu engang ligger i vor Retsorganisation. Vi have jo indtil en vis Grad Specialretter for visse Classer af Embedsmænd. Det er saaledes navnlig Tilfældet med de militære og med de geistlige Embedsmænd, for hvis Bedkommende jeg anseer det for en ligefrem Følge af § 2, som den for Diebliffet foreligger, at Sager imod dem angaaende deres Pensionsret ville blive behandlede af de nævnte Specialretter. For de øvrige Classer af Embedsmænd have vi derimod ikke saadanne Specialretter, og kunne vistnok ikke ret vel have dem. Men heraf følger imidlertid kun, at man maa finde sig i, at Sager imod dem begynde i første Instans for en enkelt Dommer, idet man saa maa troste sig med, at de igjennem Appel kunne bringes op lige til Høiesteret, saa at det i alle Tilfælde kun bliver et mere foreløbigt Skjøn, der forsaavidt komme til at falde paa de tidligere Steder.

Jeg troer ogsaa, at der derved, at man